

Czy kiedykolwiek zastanawialiście się, dlaczego język jest taki, jaki jest? W tym projekcie staramy się odpowiedzieć na to pytanie, badając jak język jest kształtowany przez środowisko, w którym się go używa. Bazując na hipotezie niszy językowej (LNH), zakładamy, że zarówno język jak i poprzedzające go formy komunikacji, zwłaszcza pantomima, dostosowują się do nisz środowiskowych i społecznych, w których się ich uczy i używa, zupełnie tak, jak organizmy dostosowują się do nisz ekologicznych. Głównym celem projektu jest zbadanie trzech źródeł wpływu środowiska na komunikację: czynności i postaw fizycznych związanych z aktem komunikacji, środowiska fizycznego oraz składu grup społecznych, które komunikują się wewnątrz siebie. Aby je zbadać, przeprowadzimy trzy duże eksperymenty oparte na paradygmatach semiotyki eksperymentalnej. Uczestnicy zostaną poproszeni o zagranie w gry referencyjne, w których będą musieli komunikować znaczenia przy użyciu pantomimy, ale bez użycia mowy. Manipulacje eksperymentalne obejmą różne aspekty środowiska: postawę ciała, elementy fizycznego otoczenia i skład grupy. Efektywność komunikacji pantomimicznej, jej konwencjonalizacja oraz strategie używane przez uczestników zostaną poddane analizie w oparciu o dane pochodzące z anotacji materiału wideo, dane motion capture oraz okulograficzne. Nasz projekt znacząco przyczyni się do zrozumienia, czym jest język. Zbada związki między strukturą języka a czynnikami środowiskowymi oraz dostarczy danych ważnych z perspektywy ewolucji języka, związanych z tym, jak środowisko wpływa na rozwój komunikacji. Rezultaty projektu przyczynią się do rozbudowania hipotezy niszy językowej oraz teorii ewolucji języka. Badając wpływ różnych czynników środowiskowych na komunikację pantomimiczną, niniejszy projekt pogłębi naszą wiedzę na temat tego, dlaczego języki są takie, jakie są i jak ewoluowały, by takim być.